

Ha háború lenne Magyarországon... Hova mennél?

Ha romokban állna az ország, a város, mert nagy részét lebombázták? Ha lövések nyomát látnád a lakások falán, ahol a családdal élsz? Ha betörték volna az ablakok, és leszáadt volna az erkély? Küszöbön a tél, és a fűtés nem működik. Beesik az eső. Csak a konyhában találsz menedéket. Anyukád hörghurutban szenved, és kezdődő tüdőgyulladása van. A bátyádnak még a háború elején letépte három ujját egy akna, miután belépett a hadseregbe. A szüleid ellenezték, hogy katonának álljon. A húgod is megsérült, eltalálta egy gránátzilánk. Kórházban fekszik, ahol nincsenek se műszerek, se gyógyszerek. Az öregek otthonát bombatalálat érte, a nagyszüleid meghaltak.

Te még egyben vagy, de rettegsz. Reggel, délben, este és éjjel. Minden egyes alkalommal összerezzen, amikor valahol messze elsűvít egy lövedék, amikor meglátsz egy fénycsóvát a horizonton, és nem tudod, ezúttal feléd röpül-e. Ha robbanást hallasz, azon gondolkozol: ezúttal vajon hány társad sérült meg?

A vízvezetékek már rég elrepedtek. A bátyáddal naponta el kell mennetek az Oktogonra a lajtoskocsihoz, egy-egy vödörrel a kezetekben. Az Oktogonon nagyon gyorsan kell átszaladni. Némelyik épületben orvlövészek bújtak el. Szlovénok és osztrákok, akik elég régóta éltek Magyarországon ahhoz, hogy össze lehessen keverni őket a magyarokkal. De ahhoz mégsem elég régóta, hogy háborúban is egynek érezzék magukat a magyarokkal – mostanában ugyanis a nemzetiség dönt arról, ki barát és ki ellenség.

Az éhség a félelemnél is rosszabb. A legelviselhetetlenebb pedig a hideg. Állandóan fázol. És még csak november van! Fogalmad sincs, hogyan vészelitek át a következő hónapokat. Az orvos szerint anyukád nem él túl még egy olyan telet, amelyet a konyhában kell töltenie. Csak-hogy a doktor nem tud segíteni abban, hogy jobb helyet találjatok. Túl sokan vannak, akik nem élnének túl még egy telet a konyhában.

